

Nr 214.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag angående upphävande av vissa särskilda bestämmelser om rätt domstol i mål angående tjänstefel av postförvaltare, postiljon eller postförare; given Stockholms slott den 19 mars 1930.

Under åberopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag angående upphävande av vissa särskilda bestämmelser om rätt domstol i mål angående tjänstefel av postförvaltare, postiljon eller postförare.

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Georg Bissmark.

Förslag

till

Lag

angående upphävande av vissa särskilda bestämmelser om rätt domstol i mål angående tjänstefel av postförvaltare, postiljon eller postförare.

Härigenom förordnas som följer:

Vad i kungörelsen den 9 november 1836 (nr 34) och förklaringen den 25 augusti 1837 (nr 37) över samma kungörelse förordnats om rätt domstol i mål angående tjänstefel av postförvaltare, postiljon eller postförare varder härmed upphävt; och skall i följd härav om rätt domstol i sålunda avsedda mål gälla vad i lag i allmänhet finnes stadgat.

Denna lag skall träda i kraft den 1 juli 1930 men skall icke äga tillämpning å mål, som anhängiggjorts dessförrinnan.

Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott fredagen den 28 februari 1930.

N ä r v a r a n d e:

Statsministern LINDMAN, ministern för utrikes ärendena TRYGGER, statsråden LÜBECK, BESKOW, BORELL, VON STEYERN, MALMBERG, LINDSKOG, BISSMARK, JOHANSSON, DAHL.

Efter gemensam beredning med chefen för kommunikationsdepartementet anför chefen för justitiedepartementet, statsrådet Bissmark:

»Enligt kungörelse den 9 november 1836 gäller bland annat, att vissa mål angående ansvar för tjänstefel av postförvaltare, postiljon eller postförare icke skola vara underkastade de vanliga forumbestämmelserna utan enligt närmare angivna regler handläggas av rådstuvurätterna. Jag får nu anmäla frågan om upphävande av detta undantagsstadgande.

Stadgandet leder sitt upphov från tidigare gällande föreskrifter angående särskilda posträtter. Den första posträtten inrättades i samband med att år 1697 en särskild 'director' för postväsendet tillsattes. I den för 'directoren öfver påstväsendet' den 8 juli 1698 meddelade instruktionen föreskrefs sålunda, att directoren skulle jämte kamreraren över postväsendet, postmästaren vid Stockholms postkontor och bokhållaren eller kontrollören efter postordningar, resolutioner, reglementen, instruktioner och kontrakter företaga och avgöra sådana postväsendet angående mål, uti vilka parterna vore sinsemellan tvistiga och båda eller svaranden lydte under postväsendet. Denna posträtt skulle därjämte hava att handlägga mål, som anginge postmästares och postbetjäntes 'embetesföretningar och dheremoth begångne fehl och försummeligheter'. Mot posträttens beslut skulle klagan få föras hos kanslikollegiet. Dessa bestämmelser upprepades i instruktionen den 19 augusti 1704 för postverkets chef, som då mera benämndes postöverdirektören. Enligt en förordning den 8 januari 1704 angående fribreven skulle mål angående missbruk av fribrevsrätten i fråga om Stockholm handläggas av nyssnämnda posträtt samt i fråga om andra städer av postmästaren och tre ledamöter av magistraten, vilkas beslut dock skulle för prövning insändas till kanslikollegiet eller överpostdirektören. Enligt en den 16 februari 1707 utfärdad instruktion för postmästarna utom Stockholms postkontor skulle jämväl stadsnotarien deltaga i posträtten. Genom brev den 5 juli 1753 inrättades vidare blandade ('melerade') post- och rådstuvurätter, vilka skulle hava att döma över postbetjante, som under sin tjänsteförvaltning olov-

*Posträt-
terna.*

ligen brutit annans brev och därur tagit penningar eller vissa värdehandlingar. I de blandade posträtterna skulle ordförandeskapet innehavas av borgmästaren i den stad, där brottet skett, eller om brottet förövats på landet, borgmästaren i närmaste stad. Därjämte skulle rätten bestå av minst fyra rådmän eller postbetjante. Posträtten skulle hava att till kanslirättens överseende och slutliga avdömande insända sina protokoll och utslag. Genom brev den 11 november 1817 bestämdes slutligen beträffande posträtten i Stockholm, vars sammansättning redan tidigare ändrats, att den skulle utgöras av Stockholms kämnärsrätt, förstärkt med en tjänsteman vid postverket. Beträffande de olika posträtternas kompetens meddelades vid skilda tillfällen närmare föreskrifter.

I skrivelser den 11 mars 1830 och den 25 augusti 1834 hemställde rikets ständer bland annat, att enkla posträtter samt blandade post- och rådstuvurätter måtte avskaffas och deras domsrätt överflyttas till vederbörande allmänna underdomstol.

I anledning av förstnämnda skrivelse hördes överpostdirektörsämbetet, som förordade, bland annat, att frågor om tjänstefel av postförvaltare samt om fel och försummelser i tjänsten av postiljoner och postförare skulle handläggas av rådstuvurätterna i residensstäderna. Såsom skäl härför åberopades huvudsakligen angelägenheten av ett snabbt förfarande, därvid särskilt framhölls, att först genom rannsakingen kunde klarläggas, om postförvaltare behövde avstängas från tjänstgöring. Beträffande forum i mål rörande tjänstefel av postiljoner och postförare åberopades därjämte, att postinspektören (postmästaren i residensstaden) fortfarande borde vara åklagare i dylika mål och att han ej kunde medhinna att utöva denna åklagarebefattning utom sin station.

Nuvarande
bestäm-
melser.

I den förenämnda kungörelsen den 9 november 1836, vid vars avfattning överpostdirektörsämbetets yttrande synbarligen varit vägledande, föreskrevs, att posträtter samt blandade post- och rådstuvurätter ävensom kanslirättens domsrätt, i vad anginge postväsendet, skulle upphöra och de detsamma rörande mål överflyttas på allmänna domstolar och där behandlas i den ordning, lag och författningar föreskreve, dock med iakttagande av, att postförvaltare uti alla mål angående åtal för tjänstefel skulle lyda under rådstuvurätten i den stad, där postkontoret funnes, men under rådstuvurätten i länets residensstad, om kontoret vore beläget på landet, att till den domstol, varunder postförvaltaren således skulle lyda, ock skulle höra frågor om förefallande missbruk av fribrevsrättighet vid det av honom förvaltade postkontoret, att mål rörande förbrytelse och försummelse i tjänsten av postiljon och postförare skulle rannsakas och dömas vid rådstuvurätten i residensstaden för det län, där förbrytelsen eller försummelsen timat, att likväl de postmål, som fordrade handläggning vid domstol i Stockholm, skulle behandlas av stadens kämnärsrätt, att frågor om fel och försummelse i tjänsteutövning av överpostdirektören och de till hans ämbetsverks kansli- samt kammar- och revisionskontor hörande tjänstemän skulle omedelbart upptagas och prövas av Svea hovrätt samt att genom kungörelsen icke gjordes någon ändring i vad som blivit stadgat dels genom förordningen den 5 mars 1755 därom, att mål angående våld å den, som förde posten, och stöld av postväska eller utur den skulle tillhöra ordinarie domstolen i den ort,

där gärningen blivit begången, dels ock uti den av Kungl. Maj:t den 15 oktober 1831 utfärdade instruktionen för kammarrätten rörande denna rätt tillkommande prövning av balansmål och felaktigheter vid kontrollen över uppbörd av postmedel.

Sedan tvivelsmål uppkommit, huruvida med 'postförare' enligt den nu återgivna kungörelsen skulle förstås ej blott postbönder och deras drängar utan ock de, som forslade post med gästgivareskjuts eller enligt beting, förklarade Kungl. Maj:t den 25 augusti 1837, att stadgandet angående domstol för åtal om förbrytelse eller försummelse i tjänsten av postförare måste vara gällande i avseende å alla de personer, vilka hade befattning med postens forslande, utan avseende å de särskilda villkor, varunder en sådan befattning blivit dem anförtrodd.

Vid 1903 års riksdag väcktes i andra kammaren en motion (nr 121), vari motionären, efter att hava framhållit, att 1836 års kungörelse dämera vore gällande allenast i vad anginge forum för åtal mot postförvaltare, postiljoner och postförare, hemställde, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t täcktes förordna, att berörda kungörelse skulle upphöra att gälla i vad den ännu kunde äga laga kraft. Såsom skäl för sitt yrkande åberopade motionären huvudsakligen, att utredningen i målen försvårades genom åklagarens brist på lokal- och personkänedom, att kostnaderna för inställelser vid rådstuvurätten i residensstaden ställde sig avsevärt dyrare än för inställelser vid domstolen i orten samt att rannsakningstiden ej obetydligt förlängdes för exempelvis det fall, att poststationsföreståndare, som tillika vore stationsinspektör, tillgrepe medel från både posten och järnvägen och alltså måste rannsakas vid både rådstuvurätten i residensstaden och domstolen i orten. Motionären framhöll till sist, att kungörelsen väl medförde den fördelen, att förbrytelser, begångna under resa genom flera jurisdiktioner inom ett län, finge upptagas vid samma domstol, men han förmenade, att denna fördel, som skulle vinnas i jämförelsevis få fall, icke vore så avsevärd, att den borde hindra upphävandet av kungörelsen.

Lagutskottet fann i sitt utlåtande (nr 32) såsom regel lämpligt och önskvärt, att ifrågavarande postmål i avseende å forum likställdes med brottmål i allmänhet. Utskottet framhöll emellertid tillika, att det vore förtjänt att tagas under överbäggande, om det ej vore lämpligt att meddela en särskild bestämmelse om forum för tjänsteförseelser, som begåtts under resa, en bestämmelse, som med hänsyn till nutidens snabba kommunikationer borde avse jämväl förseelser, begångna under resa genom mer än ett län. Utskottet hemställde därför — under förklaring, att en lagstiftningsåtgärd beträffande forum av ena eller andra innebörden syntes vara av den beskaffenhet, att för densamma erfordrades beslut av Konung och riksdag gemensamt — att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t täcktes låta utarbета och för riksdagen framlägga förslag ej mindre till lagbestämmelse, varigenom kungörelsen angående upphörande av posträtter m. m. den 9 november 1836 förklarades upphävd till den del den ännu ägde gällande kraft, än även till sådana särskilda stadganden, som kunde anses erforderliga för be-

*Förslag om
särbestäm-
melsernas
upphävande.*

stämmande av forum för de förbrytelser i tjänsten av hos postverket anställda personer, med avseende å vilka den allmänna regeln om domstols behörighet i brottmål medförde särskilda svårigheter i tillämpningen.

Utskottets utlåtande avlogs av första kammaren men bifölls av andra kammaren. Skrivelsefrågan hade således förfallit.

Sedermera hemställde generalpoststyrelsen i skrivelse den 12 maj 1903 om åtgärds vidtagande för att ifrågavarande kungörelse måtte varda upphävd, i vad den ännu gällde. Generalpoststyrelsen framhöll, att de skäl, som föranlett utfärdandet av 1836 års kungörelse, icke längre utgjorde tillräcklig grund för dess bibehållande. Sålunda föreginge rättsskipningen vid häradsrätterna mycket snabbare än förut, och i de mål, varå kungörelsen på senare tider tillämpats, hade det i de flesta fallen varit fråga om häktade, så att urtima ting måst hållas. Vidare ägde poststyrelsen numera enligt gällande instruktion avstänga befattningshavare från tjänstgöring, så snart misstanke om svårare fel i tjänsten yppats och utan att rannsaking vid domstol behövde äga rum. Ytterligare framhölls, att disciplinära förseelser numera upptoges och prövades av styrelsen. Styrelsen åberopade därjämte de skäl, som framförts i den förut återgivna motionen. Styrelsen anmärkte till sist, i anledning av lagutskottets utlåtande över motionen, att bestämmelser rörande ansvar för brott under resa icke vore särskilt behövlige för posttjänstemännens del, i all synnerhet som dylika förbrytelser ditills varit ganska sällsynta.

Justitiekanslersämbetet yttrade i utlåtande över framställningen, att den föreslagna reformen, om ock i och för sig eftersträvansvärd, icke borde äga rum förrän bestämmelser meddelats rörande forum för förbrytelser, som förövats under resa genom mer än en domvärjo.

I en den 2 oktober 1907 dagtecknad framställning upptog sedermera riksdagens justitieombudsman ifrågavarande spørsmål. Efter att hava omnämnt, att föreskriften om särskilt forum för tjänstefel av postförvaltare givit anledning till skiljaktiga uppfattningar, om vilka befattningshavare den avsåge, framhöll justitieombudsmannen, att han i likhet med lagutskottet icke kunnat finna, att vare sig arten av de mål, varom här vore fråga, eller postverkets organisation eller något dess särskilda intresse betingade avvikelse från vad med avseende å forum borde gälla för brottmål i allmänhet. I anslutning till det sagda ifrågasatte justitieombudsmannen ett upphävande av ifrågavarande kungörelse, varvid dock enligt hans mening, så vitt gällde forum för tjänstefel av postiljon eller postförare, upphävandet borde sammanbindas med införandet av en allmän bestämmelse om forum för brott, som förövats under resa genom mer än en domvärjo.

I yttrande över justitieombudsmannens framställning förklarade sig generalpoststyrelsen vidhålla den uppfattning, som styrelsen uttalat i skrivelsen den 12 maj 1903.

Sedermera har generalpostdirektören den 22 januari detta år till mig överlämnat en av postverkets ombudsman uppsatt promemoria, vari framhålles, att vid åtskilliga tillfällen olägenheter av ifrågavarande kungörelse yppats därutinnan, att 'vederbörligen anvisad domstol' funnit sig obehörig, samt att det

icke sällan inträffat, att föreståndare för förenad post- och järnvägsstation begått tillgrepp och förskingring av såväl post- som järnvägsmedel och följaktligen måst lagföras vid två domstolar. I ombudsmannens promemoria göres gällande, att de ifrågavarande bestämmelserna nu utdroge och förtyngde förfarandet och således medförde en motsatt verkan mot den, vilken ursprungligen avsetts.

Innan jag övergår till en behandling av huvudspörsmålet torde en redogörelse för gällande allmänna bestämmelser om forum i brottmål böra lämnas.

Enligt 10 kap. 21 § rättegångsbalken gäller härom följande: Brottmål skall handläggas av underrätten i den ort, där brottet förövats. Lagföres någon på en gång för brott, begångna inom olika domstolars jurisdiktionsområden, skall beträffande varje särskilt brott rannsaking äga rum vid vederbörande domstol, varefter domstolen har att bedöma, om den tilltalade är saker till det brott, som lagts honom till last. Straff ådömes därpå av den domstol, där den tilltalade sist lagföres, dock att, om alla brotten äro ringa, ett vart av brotten fullständigt avdömes vid den rätt, inom vars domvärjo det begåtts. I dessa regler hava emellertid vissa modifikationer skett genom lagen den 22 februari 1924 angående domstols behörighet i fråga om upptagande av vissa brottmål. Enligt denna lag gäller, att om någon vid allmän underrätt är tilltalad för brott och hålles häktad i målet, vid rätten skall upptagas jämväl talan, som föres mot den tilltalade på grund av brott, begånget inom annan allmän underrätts domvärjo, så vida det kan ske utan men för utredningens fullständighet och det eljest med hänsyn till kostnader och andra omständigheter finnes lämpligt; dock må ej på nämnda sätt upptagas mål, för vilka i fråga om rätt domstol gälla särskilda, från stadgandena i 10 kap. 21 § rättegångsbalken avvikande föreskrifter.

Från de sålunda gällande allmänna reglerna förefinnas vissa undantag. Sålunda äger jämlikt 10 kap. 26 § rättegångsbalken Konungen att bestämma, vilken myndighet som skall pröva och döma i mål angående fel i ämbete eller tjänst. Vidare handläggas enligt särskilda lagbestämmelser vid vissa rådstuvurätter bland annat tryckfrihetsmål, mål angående straff för olovlig varuutförsel samt brottmål, som böra bedömas enligt sjölagen.

Slutligen må erinras om att enligt lagen den 2 juni 1922 om tiden för företagande av rannsaking med häktad sådan rannsaking skall börjas snarast möjligt, inför rådstuvurätt senast å åttonde dagen och inför häradsrätt senast å fjortonde dagen från den dag, anmälan om häktningen inkommit.

Av den här lämnade redogörelsen torde otvetydigt framgå, att de skäl, som på sin tid föranlett utfärdandet av 1836 års kungörelse, numera förlorat sin giltighet. Någon egentlig tidsbesparing kan sålunda icke vinnas genom gällande ordning. De mål, varom här är fråga, avse såsom regel tillgrepp och förskingring i tjänsten. I dylika mål hållas de tilltalade i allmänhet häktade. Genom att rådstuvurätt är forum skulle således högst en vecka kunna vinnas. Skulle, såsom ofta är fallet, poststationsföreståndare på landet, vilken tillika

*Gällande
regler om
forum i
brottmål.*

Departement-
schefen.

är föreståndare för järnvägsstation, hava på en gång gjort sig skyldig till tillgrepp och förskingring av både post- och järnvägsmedel, föranleder åter den gällande regeln en förlängning av proceduren, eftersom lagen den 22 februari 1924 icke kan tillämpas och i följd härav rannsaking vid såväl rådstuvurätten i residensstaden som häradsrätten i orten blir nödvändig. Vidare lär — såsom numera också praktiseras — åklagartalans utförande vid underrätt i mål om ansvar för postförare och postiljoners tjänstefel ankomma å vederbörande allmänna åklagare, medan utförandet av postverkets talan åligger postverkets ombudsman. Ifrågavarande bestämmelser innefatta därför ej längre någon lättnad i avseende å åtalens utförande eller iakttagandet av det allmännas rätt.

Tidigare medförde bestämmelserna otvivelaktigt förmåner därutinnan, att postförvaltare kunde lagföras vid en och samma domstol för alla av honom i tjänsten begångna förbrytelser och att postiljon eller postförare kunde vid rådstuvurätten i länets residensstad åtalas för alla förbrytelser, som han i tjänsten begått inom länet. Dessa förmåner hava emellertid väsentligen förlorat sin betydelse genom den i det föregående omförmälda lagen den 22 februari 1924. Vid en tillämpning å tjänsteförbrytelser av postiljoner eller postförare av de allmänna reglerna om forum i brottmål skulle, därest den tilltalade är häktad, rent av vinnas en vidgad möjlighet att vid en och samma domstol handlägga mål angående brott, begångna inom olika domstolars jurisdiktionsområden, eftersom även brott, begångna inom olika län, kunna behandlas vid en och samma allmänna underrätt. Med hänsyn till bestämmelserna i 1924 års lag torde ock vad som tidigare anförts angående behovet av särskilda forumregler i avseende å brott av sistnämnda slag hava i huvudsak mist sin giltighet.

Redan den omständigheten, att några fördelar icke längre äro förenade med ifrågavarande undantagsregel, utgör uppenbarligen ett starkt skäl mot densammans bibehållande. Därtill kommer emellertid, att nämnda regel medför vissa direkta olägenheter. Sålunda torde rådstuvurätterna i residensstäderna och där tjänstgörande åklagare i fall, då den tilltalade haft sin verksamhet och begått de åtalade förbrytelserna å annan ort, sakna erforderlig kännedom om lokal- och personförhållanden. Vidare kan i dylika fall forumregeln ofta genom att reseersättningar måste utbetalas till vittnen medföra en ökning av statsverkets kostnader för rättegången. Slutligen är att erinra om den förlängning av proceduren, som äger rum i fall, då åtalad postförvaltare tillika i egenskap av föreståndare för järnvägsstation gjort sig skyldig till förbrytelse i tjänsten av beskaffenhet att böra bedömas av domstolen i orten.

Med hänsyn till det anförda tvekar jag icke att förorda upphävandet av bestämmelserna om särskilt forum för förbrytelser, som i tjänsten begåtts av postförvaltare, postiljoner och postförare.

Övriga genom 1836 års kungörelse meddelade bestämmelser om särskilt forum hava redan upphört att gälla. Föreskrifterna om särskilt forum för mål angående missbruk av fribrevsrättighet lära sålunda hava förlorat sin giltighet genom förordningen den 5 december 1873 (nr 73) angående upphörande av fri-

brevsrätten m. m. Bestämmelsen om vissa måls handläggning av kämnärsrätten i Stockholm har genom förordningen den 18 april 1849 angående upphörande av kämnärs-, lagmans- och riddarsynerätter kommit att avse handläggning vid rådstuvurätten i nämnda stad. Slutligen är föreskriften om att Svea hovrätt skall vara rätt forum i mål angående tjänstefel av överpostdirektören och vissa till hans ämbetsverk hörande befattningshavare ersatt med vissa i instruktionen för generalpoststyrelsen upptagna bestämmelser om handläggning av mål rörande ämbetsfel av generalpostdirektören och andra befattningshavare vid postverket (instruktionen för generalpoststyrelsen den 30 juni 1920, nr 591).

I anslutning till det sagda och då med hänsyn till ifrågavarande bestämmelsers art ett upphävande av desamma lämpligen synes böra ske genom lag, stiftad i enlighet med § 87 regeringsformen, har jag låtit upprätta förslag till lag omgående upphävande av vissa särskilda bestämmelser om rätt domstol i mål angående tjänstefel av postförvaltare, postiljon eller postförare.»

Föredraganden uppläser härefter berörda förslag, vilket är av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar, samt hemställer, att lagrådets utlåtande över förslaget måtte för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas genom utdrag av protokollet.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdde hemställan bifaller Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten.

Ur protokollet:
Axel Wennerholm.

*Bilaga.***F ö r s l a g**

till

L a g**angående upphävande av vissa särskilda bestämmelser om rätt domstol i mål angående tjänstefel av postförvaltare, postiljon eller postförare.**

Härigenom förordnas som följer:

Vad i kungörelsen den 9 november 1836 (nr 34) och förklaringen den 25 augusti 1837 (nr 37) över samma kungörelse förordnats om rätt domstol i mål angående tjänstefel av postförvaltare, postiljon eller postförare varder härmed upphävt; och skall om rätt domstol i sålunda avsedda mål härefter gälla vad i lag i allmänhet finnes stadgat.

Denna lag skall träda i kraft den 1 juli 1930 men skall icke äga tillämpning å mål, som anhängiggjorts dessförinnan.

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 17 mars 1930.

Närvarande:

justitieråden STENBERG,
APPELBERG,
TISELIUS,
regeringsrådet SÖDERWALL.

Enligt lagrådet tillhandakommet utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet den 28 februari 1930, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlätande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas över upprättat förslag till lag angående upphävande av vissa särskilda bestämmelser om rätt domstol i mål angående tjänstefel av postförvaltare, postiljon eller postförare.

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, hade inför lagrådet föredragits av revisionssekreteraren Sven Lawski.

Lagrådet lämnade förslaget utan anmärkning.

Ur protokollet:
Ragnar Kihlgren.

*Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför
Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet
å Stockholms slott den 19 mars 1930.*

N ä r v a r a n d e :

Statsministern LINDMAN, ministern för utrikes ärendena TRYGGER, statsråden LÜBECK, BESKOW, LUNDBIK, BORELL, VON STEYERN, MALMBERG, LINDSKOG, BISSMARK, JOHANSSON, DAHL.

Chefen för justitiedepartementet, statsrådet Bissmark, anmäler, att lagrådet i utlåtande den 17 mars 1930 lämnat utan anmärkning det till lagrådet den 28 februari 1930 remitterade förslaget till *lag angående upphävande av vissa särskilda bestämmelser om rätt domstol i mål angående tjänstefel av postförvaltare, postiljon eller postförare.*

Under förmälan, att i lagförslaget vidtagits en oväsentlig redaktionell jämkning, hemställer föredraganden, att förslaget måtte genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdde hemställan förordnar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

H. Stefenson.